

M.I.D

Av: Kenny "Rille" Sörberg

Foto: Tomas Skyllberg

Varje musikgenre har sina små ankningar som inte nödvändigtvis är fula men som står lite vid sidan om och gör sin egen grej. Punken har – bland annat – M.I.D. från Bollnäs. Bandet har inte flest fans i branschen men väldigt hingvna sådana. Kultstämpeln är lika motiverad som förtjänad. Jag intervjuade Rolf till mitt dåvarande fanzine Trall-Metall #3 som kom ut under våren 1997 [läs intervjun längst bak i detta nummer]. Genom de decennier som förflutit har invektiven successivt minskat till förmån för politik och social medvetenhet, men långfingret och attityden står oförändrade. Charmen likaså. Melodiös slagdängspunk som endast en nykter fjortis kan motstå. Den här gången intervjuades Rolf via Messenger.

Jag hade alltid tänkt inleda en eventuell uppföljningsintervju på samma sätt som poliser inleder sina förhör; med en fråga som jag redan vet svaret på – för att kontrollera din allmänna sanningshalt: "Står M.I.D. för Mata Inte Djuren?" (Jag fick veta det ett par månader efter att Trall-Metall #3 kom ut.) Men på er senaste skiva avslöjade ni det hela en gång för alla, efter alla år av vägran. Varför?

M.I.D's senaste skiva döpte vi till "Mata Inte Djuren", vilket vi tycker speglar andemeningen i musiken & texterna på ett bra sätt och matchade skivomslaget (som Jurg mejslat fram för hand i Linoleum på klassiskt maner, ingen photoshop, by the way). Men sen om nån tycker sig se andra samband ...

Har det blivit några reaktioner och en känsla av antiklimax (kanske ett starkt ord, men...) från era fans? Känslan av "Jaha, var det inte mer än så...?"

Nej, inte vad jag vet, jag tror ändå det var aningen känt bland de mer engagerade kanske. Bryr sig folk i allmänhet om sån "kuriosa" nuförtiden?

Haha, vi är nog trots allt ett gäng som fortfarande tycker sånt är om inte viktigt så åtminstone tillräckligt intressant för att fylla ut en tågresä eller krogrunda...

Haha, ja, kanske det. Men vår tappra skara av fans ger nog ofta inte så mycket mer tydliga reaktioner än tummar upp eller ner på Facebook...

Ett tecken i tiden... Vi ska kroka i där vi slutade förra gången. Vi skriver februari 1997 och du pluggade till dataingenjör i Linköping. Så, hur gick det egentligen med den civila karriären?

Jadu, det blev väl så att jag jobbat i IT branschen sedan jag pluggat klart helt enkelt. Får kanske vara tacksam för att man har och har haft relativt intressanta jobb och ganska stor flexibilitet i yrkeslivet, men ett jobb är ju ändå ett jobb till slut och ibland önskar man kanske att man lagt lite mer tid på annat än att jobba ändå.

Du är alltså stationerad i Linköping? Ingen hemlängtan?

Nej, jag bor i Västmanland numera. Jag är nog inte en "stadsbo" egentligen, så helt klart längtar jag till Hälsingland och det lite mindre sammanhanget ibland.

Försöker komma upp dit regelbundet och hålla kontakten med de bästa vännerna där. Upplever att de vänner man hängt med som ung i många fall är de som visar sig hålla hela livet och som man ändå är tighast med när det gäller.

Okej, då sprack min nästa fråga som handlade om det upptrapade gängvåldet i Linköping. Från Idioternas stad till en annan slags idioternas stad...

Japp, men gängvåld verkar ju intensifieras lite varstans, antar att det tyvärr också är "tecken i tiden".

Så är det. Vid tidpunkten för förra intervjun låg bandet i princip på is. Det skulle dröja fyra år innan nästa utgåva, den obskyra trelåtarsskivan "Snart 30...". Hur många ex gjordes den i?

300 ex om jag minns rätt.

Första spåret "Klockan 3" tycker jag är sorgligt bortglömd. En riktig dänga.

Kul att du tycker det. Jag tycker den är precis en sån låt som vi vill lyckas skapa, lätt att skråla med i, lite humor, som också prickar in det dråpliga i människans beteenden och lite undertoner av det miserabla i allt. Men jag upplever att publiken kan den bra när vi spelar den och kollar man på Spotify får den ju ändå rätt många spelningar om man mäter med M.I.D.-mått liksom. Så den kanske inte är HELT bortglömd i alla fall...

Du avslöjade mig måhända där, kanske bara jag som förutsatt att den inte fått den uppmärksamhet den förtjänar...

Ja, men självklart hade det ju varit kul om många fler hittat M.I.D. och uppskattat musiken/texterna såklart och man har ju sina favoriter som man gärna sett att andra uppskattat också. Det är rätt intressant att det kan vara så olika vem som gillar vilka låtar bäst.

Vi kommer längre fram i intervjun att prata lite om nedladdningsfenomenet att många faktiskt hittade M.I.D. utan att veta om det... haha. I intervjun från 1997 utbrast du som 25-åring "man är ju inte sjutton längre..." och några år senare kom nån slags noja över att fylla 30. Hur reell var åldersnojan eller var det mest jargong?

Jag tror det var mest jargong, ingen av oss har nog varit speciellt nojig kring att bli äldre. Alla åldrar har väl sina utmaningar och sina fördelar. Jag tror kanske att en sak vi tänkte på då är att man liksom "förväntas" vara på vissa sätt, eller att det är mer accepterat och enklare med vissa saker när man är ung, sen ska man anpassa sig liksom. Nån sa till mig efter en av våra senaste skivor att tyvärr brukar många av banden man lyssnat på tagga ner lite när de blir äldre, mjukare och seriösare liksom, men att vi ju bara blivit "ännu argare" som vuxna. Var lite kul att höra, och hoppas att det ligger nåt i det, men det får ju var och en avgöra.

Man kan ju psykologisera det där hur många varv som helst och en del hävdar att "avvikande" beteende när man åldras (utifrån nån slags förväntad mall) är ett uttryck för undertryckt åldersnoja... men livet blir ju mycket roligare om man antar att det faktiskt existerar nån slags fri vilja hos oss människor. Nu är ni i bandet drygt 50 jordsnurr. Hur känns det?